

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. Сливен, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, X СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора г в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Мариана В. Т
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело № 20222230100006 по описа за 2022 г

Производството е образувано по предявен иск за прекратяване с развод на сключен между страните граждански брак, поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство на брачните отношения без съдът да се произнася относно вината с правно основание чл. 49, ал. 1 от СК. Към този иск обективно и кумулативно е съединен и иск по чл.53 СК относно фамилното име на съпругът приел името на другия съпруг при сключването на брака.

В исковата молба ищцата М. Т. П., ЕГН: ***** от гр. **** чрез адв. М.Д. от АК-Сливен твърди, че с ответника ИЛ. Г. П., ЕГН: ***** от гр. **** били сключили граждански брак на **** в гр. Сливен, който бил първи и за двамата, от който брак имали родени две пълнолетни деца. Посочва, че в брачното им съжителство се било проявило несходство в характерите им, което било довело до неразбирателство и дисхармония в отношенията им. Била изчезнала взаимната им обич и духовната, емоционална и физическа връзка. Бракът им бил празен от съдържание и съществувал само формално. Били фактически разделени от началото на 2020 г., тъй като тя била напуснала семейното жилище, тъй като ответникът ѝ бил нанасял системни побои.

Моли РС да прекрати сключения между тях брак поради дълбоко и непоправимо разстройство на брачните отношения, без съдът да се произнася

относно вината. Заявява, че няма претенция за издръжка от ответника и няма претенция относно ползване на семейното жилище, което се било ползвало от ответника. Моли съдът да постанови на основание чл. 53 СК след прекратяване на брака да носи предбрачното си фамилно име Т.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника. Не оспорва обстоятелството, че има сключен брак с ответницата, от който са родени две пълнолетни деца. Оспорва дълбокото и непоправимо разстройство на брака, тъй като счита, че не били налице трайни причини довели до емоционалната дисхармония и трайната невъзможност за укрепване на брака им. Не било вярно, че били фактически разделени от началото на 2020 г., тъй като ищцата била обитавала семейното им жилище до средата на 2021 г. Не било вярно твърдението на ищцата, че бил упражнявал домашно насилие спрямо нея. Посочва, че не бил спирал да се грижи за ищцата по време на целият им съвместен живот. Той единствено бил работил и издържал ищцата и семейството им в продължение на 28 години, тъй като ищцата не била упражнявала трудова дейност. Независимо от обстоятелството, че бил работил в чужбина бил поддържал постоянни контакти с неговата съпруга. От негова страна не било налице липса на обич и привързаност към ищцата. Моли предявения иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание редовно призованата ищца се явява лично и с пълномощник. Исковата молба се поддържа изцяло и се претендира за уважаването ѝ.

В съдебно заседание редовно призованият ищец не се явява лично. Представлява се от пълномощник, като изцяло се поддържа депозираният писмен отговор на исковата молба.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Ищцата М. Т. П., ЕГН: ***** и ответникът ИЛ. Г. П., ЕГН: ***** са сключили граждански брак на ****-дина в гр. Сливен, който бил първи по ред и за двамата, като от брака имали родени две пълнолетни вече деца. Страните са фактически разделени от началото на 2020 г., като ищцата е напуснала семейното жилище.

Видно от разпитаният по делото свидетел Б, която познава страните

същите не живеят заедно, от около приблизително две години. Ищцата желае да се разведе, докато ответникът не спира да я търси, като при срещите им употребява физическо насилие по отношение на ищцата. Свидетелката заявява, че ответникът системно употребява алкохол и употребява физическо насилие върху ищцата. Свидетелката дори е била посъветвала ищцата да си извади медицинско свидетелство за нанесените ѝ побои. Свидетелката не била очевидец на тези събития, а била узнала за тях от разговорите ѝ с ищцата. Ищцата била работила по време на целият им брак, като бракът не могъл да бъде заздравен, тъй като ищцата не желае да продължава отношенията с ответника, а искала да живее свободно. Свидетелката заявява, че не вярва ответникът да промени поведението си и да се оправят отношенията между страните.

Видно от показанията на разпитаният по делото свидетел П., който е брат на ответника, отношенията между страните се влошили, след като брат му бил заминал за Германия. Към настоящият момент ищцата била напуснала семейното жилище и не живеела с ответника. Брат му не желаел да се раздели със съпругата си и искал да си останат семейство. Ищцата и децата им не допускали какъвто и да било контакт с него. Брат му бил полагал всички усилия да се подобрят отношенията между страните и търсел ищцата. Свидетелят счита, че отношенията между страните могат да се подобрят.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели, тъй като всеки един от тях възпроизвежда своите впечатления и възприятия, относно относими към предмета на правния спор факти.

Установеното от фактическа страна мотивира следните правни изводи:

Исковата претенция с правно основание чл. 49 от СК е допустима и основателна. Безспорно се установи, че страните са във фактическа раздяла, като между съпрузите напълно и невъзвратно са изчезнали взаимната привързаност, уважението, доверието и желанието за полагане на общи усилия за осигуряване благополучието на семейството. Брачната връзка е лишена от съдържание и съществува само формално и юридически. Бракът е дълбоко и непоправимо разстроен и следва да бъде прекратен с развод.

Съгласно чл. 49, ал. 1 СК всеки от съпрузите може да иска развод, когато бракът е дълбоко и непоправимо разстроен. Правото на развод е субективно потестативно право, което се поражда от осъществен/и факт/факти, които са

довели до такова състояние на брачната връзка, при което тя е лишена от предписаното ѝ от закона дължимо съдържание. Бракът е правоотношение, което означава комплекс от взаимни права и задължения. Неизпълнението на задълженията от страна на единия или двамата съпрузи, независимо от процесуалната им роля на ищец и ответник, макар и неподлежащи на принудително осъществяване, има своята санкция в пораждаване на правото на развод.

Въз основа на събраните гласни доказателствени средства съдът приема, че между страните липсва изискваната от чл.14 СК взаимност, разбрана като отношения между съпрузите, изградени на основата на взаимно уважение, общи грижи за семейството и разбирателство. Настъпилото през 2020 г. окончателно разделно живеене на съпрузите, сочи че бракът е опразнен от съдържанието, което правните и нравствени норми предписват. Съдът разглежда фактическата раздяла не само като проявена в териториален аспект, а чрез пълна липса на физическа и духовна връзка между съпрузите (в този смисъл и Р 3749-1981г. на II ГО), което състояние не може да се определи като отговарящо на законовите изисквания на чл. 15 СК. По делото липсват каквито и да било доказателства, че са налице “важни причини” по смисъла на чл.15 СК за отделно живеене на страните. В случая не се твърдят важни причини, поради които страните не съжителстват заедно.

Продължителната фактическа раздяла между страните сочи на липсата на всякакви съпругески отношения - прекъснати са всякакви духовни, икономически и интимни връзки между съпрузите, следователно раздялата е обстоятелство, което е разрушило трайно и необратимо семейната общност. Раздялата е причина и обективен факт, отразяващ дълбокото и непоправимо разстройство на брака (т.3 от ППВС 10/1971г.). Брачната връзка е невъзвратно изпразнена от предписваното ѝ от закона съдържание, поради което, като формална и ненужна, следва да се прекрати. Това настъпило фактическо състояние следва да намери и своята юридическа санкция с постановяване на решение за развод на страните. Действително фактическата раздяла не е абсолютно основание за прекратяване на брака (ППВС №10/1971 г., т. 3), както и че не всяка фактическа раздяла между съпрузите води до дълбоко и непоправимо разстройство на брака, но в настоящия случай раздялата, е с не малка давност от 2020 г. до настоящия момент, през което време бракът им е съществувал само формално. През този период съпрузите не са се събирали да живеят заедно, не са поддържали общо домакинство, не са имали отношения като съпрузи, като всеки от тях в личен план е установил свой собствен начин на живот, изключващ изцяло другия. През този период, двамата не са били отдадени на обща грижа и единомислие за съществуването и просперитета на семейството. Всякакви контакти между тях са прекъснати и

те са отчуждени един от друг, помежду им трайно са се настанили неразбирателството, липсата на обич и взаимно уважение. Изхождайки от установената по делото фактическа обстановка и поведението на страните, съдът приема за установено, че брачните отношения между съпрузите са дълбоко и непоправимо разстроени, а брачната връзка няма предписаното от закона и добрите нрави съдържание. Помежду им е изчезнало взаимното доверие и уважение, лишили са се от чувство за дом, общност и единство, както и желание за полагане на общи грижи, уважение и подкрепа между членовете на семейството. Предвид всичко изложено, съдът намира, че запазването на брака е лишено от смисъл, тъй като е изпразнен от съдържание, това би било вредно за обществото и самите съпрузи, между които не съществува физическа и духовна близост, изчезнали са чувствата на обич, взаимност и привързаност, поради което следва да бъде прекратен. Съдът не споделя аргументите на ответника, че бракът може да бъде заздравен. Ищцата категорично отхвърля възможността да бъде заздравен брака и не желае да живее съвместно с ответника. Единствено ответникът се опитал да осъществи някакъв контакт с ищцата, но тя не желае да поддържа такива контакти с него, поради неговото агресивно поведение спрямо нея, което съставлява дългогодишен психически и физически тормоз. В този смисъл съдът кредитира показанията на разпитаната по делото свидетелка Б, която е незаинтересована от изхода на спора.

С оглед липсата на изрично искане, съдът не е сезиран и не дължи произнасяне по въпроса за вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брачната връзка - чл.49, ал.3 СК.

По отношение на искането с правна квалификация чл.53 СК.

Съгласно нормата на чл.53 СК след развода съпругът може да възстанови фамилното си име преди този брак. В случая ищцата е заявила изрично своето желание след прекратяване на брака да възстанови предбрачното си фамилно име Т. Съдът счита, че нейното искане следва да бъде уважено като основателно.

Ищцата не е предявила претенция за предоставяне ползването на семейното жилище, като и не възразява след прекратяването на брака, ответникът да продължи да ползва семейното жилище.

С оглед на изложеното, съдът следва да постанови ползването на семейното жилище да бъде предоставено на ответникът.

Предвид изхода на спора и липсата на произнасяне относно вината, всеки от съпрузите следва да заплати по сметка на РС Сливен, на основание чл. 329, ал.1, изр. 2 ГПК вр. с чл. 6, т. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, сумата от 25 лева - държавна такса при решаване на делото по иска за развод, като направените от страните

разноски за производството остават в тяхна тежест.

Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД сключения на ****дина в гр. Сливен граждански брак между М. Т. П., ЕГН: ***** от гр. **** и ИЛ. Г. П., ЕГН: ***** от гр. **** **поради настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брачните отношения.**

ПОСТАНОВЯВА след развода М. Т. П., ЕГН: ***** да носи предбрачното си фамилно име **Т.**

Страните **СА ЗАЯВИЛИ**, че семейното жилище находящо се на адрес: гр. **** ще се ползва от ИЛ. Г. П., ЕГН: *****.

Страните **СА ЗАЯВИЛИ**, че не желаят издръжка един спрямо друг.

Страните **СА ЗАЯВИЛИ**, че разноските ще останат за всеки, така както са направени.

ОСЪЖДА М. Т. П., ЕГН: ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на съдебната власт окончателна държавна такса в размер на **25,00 лева.**

ОСЪЖДА ИЛ. Г. П., ЕГН: ***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на съдебната власт окончателна държавна такса в размер на **25,00 лева.**

Решението може да бъде обжалвано пред СлОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____